

REVISTA

17 NOV. 1975

ORFEÓ GRACIENC

AGOST - OCTUBRE DE 1930 * BARCELONA

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

DISPONIBLE

FÀBRICA DE XOCOLATES

I

BOMBONS FINS

D. CAPELLERA

ASTÚRIES, 85
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

Magatzem de pells adobades

I ARTICLES PER A CALÇAT

ARTICLES D'EXCURSIONISTA

especialitat en claus per
a ferrar sabates, grassa
de cavall, cordons, etc

*

J. RIBAS MARTIN

Menéndez Pelayo, 55 - Tel. 75253
BARCELONA-G.

MAGATZEMS DE
SASTRERIA

CASA CAPDEVILA

*

Esplèndid assortit en
vestits confeccionats
per a home i noi

*

Plaça Rius i Taulet 6
BARCELONA

Els socis de l'ORFEO
GRACIENC tindran
un descompte del cinc
per cent en llurs encàr-
recs.

JOAN ALTIMIRA

(Violinista del QUARTET LAIETÀ)

PROFESSOR DE MÚSICA
Lliçons particulars a domicili

Travessera, 20, 4 i 2 a
(entre Balmes i Carril)
BARCELONA-G.

ART
FOTOGRAFIC
RIBÓ

Ampliacions: Reproduccions
Esmalts i Retrats en
tots els procediments

Salmeron, 79 i Santa Eugènia, 2, pral.
Telèfon 71368 - Barcelona

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

ÒPTICA I ARTICLES FOTOGRÀFICS
CASA TORRAS

APARELLS FOTOGRÀFICS - PLAQUES
PEL·LICULES - PAPERS I ACCESSORIS

GRANS LABORATORIS PER A TREBALLS D'AFECCIONATS

LA SECCIÓ D'ÒPTICA SERVEIX TAMBÉ LES
RECEPTES DELS METGES OCULISTES

SALMERON, 83

TELÈFON 70013

(DAVANT LA PARADA DELS TRAMVIES)

NECESSITEU:

Cintes, Pintes, Goma, «Valenciens», Brodats, Fils de tota mena, Botons o Veta? aneu sempre al

**GRAN ESTABLIMENT
SENSE PORTA**

de **JOAN PERELLÓ**

on comprareu barat i bo

—
TRAVESSERA, 86
BARCELONA - G.

GORRES

CAMPS

TRAVESSERA, 48

BARCELONA - G.

DISPONIBLE

REVISTA

ORFEÓ GRACIENC

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ASTÚRIES, 83 : TELÈFON 72096

L'ORFEÓ GRACIENC té per objecte la propagació i l'enaltiment de l'art musical català, com una de les manifestacions que més eficaçment contribueixen a infiltrar i difondre en el nostre poble la consciència de la personalitat de Catalunya i les seves reivindicacions

ELS ORFEONS A L'ESTADI

EL dia 13 de juliol serà una data inoblidable per als Orfeons de Catalunya que per primera vegada s'aplegaven a l'ample recinte de l'Estadi per fer sentir els cants del poble a tot un poble que s'hi congregà.

El pas de les senyeres per la pista destinada als atletes, fou un acte solemniat de desagreujament a aquells símbols perseguits per la dictadura i a les agrupacions corals víctimes dels atacs de tots els dictadoretcs ciutadans i vilatans que satisfien llur odi contra tot allò que duia un sentit de catalanitat amb la interpretació pejorativa de totes les disposicions catalanòfobes del Govern espanyol d'aquella època ominosa, amb la invenció de noves ordinacions locals que fessin impossible la vida i l'actuació dels estols cantaires. La bandera valenciana del Rat Penat al cap de la manifestació donava, encara, una significació més viva a l'acte associant els germans de València a la festa de germanor catalana.

La Germanor d'Orfeons de Catalunya, organitzadora del festival, després de set anys de forçada inactivitat, pot estar satisfeta del seu èxit i de la manera com els Orfeons i el poble varen respondre a la crida. El resultat artístic del concert, malgrat les enormes dificultats a vèncer per la curtedat del temps i la manca de preparació de molts Orfeons constituïts o reorganitzats de poc, fa concebre la possibilitat de la repetició d'una tal festa en circumstàncies solemniais.

Els que presenciaven la festa, en veure l'entusiasme del poble, el braó dels cantaires, l'esclat de les banderes barrades, no podien sinó recordar d'altres festes celebrades en el mateix local en els temps paternalistes amb tota la pompa de les institucions tradicionals i tota la mise en escène de les comèdies de gran espectacle i dir en castellà i tot: "¡Lo que va de ayer a hoy!" Quina llàstima que s'hagi mort el dictador!

Bo és de recordar els temps passats, car la memòria és una de les potències que el poble té menys desenrotllades, i no oblidar aquells homes que, havent nascut a la nostra terra, es comportaven com els seus pitjors enemics amb una baixesa de sentiments doblement repulsiva. Recordem-los amb tant més motiu quan encara n'hi ha que gallegen per tal que rebin llur merescut. I per damunt totes les discòrdies, de totes les minúcies de la política, de tots els interessos particulars, enlairem la bandera suara perseguida, encara avui condicionada, com a símbol de germanor entre tots els Orfeons de Catalunya i entre tots els catalans, tal com diu bellament Maragall en el Cant de la Senyera, que sis mil orfeonistes, vinguts de totes les contrades de Catalunya, cantaven en la festa memorable:

en senyal de llibertat...

EN COMENÇAR EL CURS

AMB el present mes d'octubre podem dir que la nostra entitat, com totes les altres musicals i similars, entra a la plena activitat que li és peculiar i que és la justificació del seu viure i del seu regular desenvolupament. Varem dir en el primer nombre d'aquesta segona època de la REVISTA, demostració de la normalitat en les nostres tasques, que en els pocs mesos que teníem abans d'entrar al període de vacances, que organitzaríem les classes per tal de poder celebrar els exàmens, i la Secció d'Infants cantaires. Ambdues coses han estat complertes mercès a la disciplina i l'entusiasme dels deixebles i a la constància i el bon zel dels professors Raquel Gaspar de Garcia i Pere Jordà. Del resultat dels exàmens i tenint en compte el poc temps de què es disposava per a preparar-los, en restàrem satisfets i ens fan ésser confiats per al curs que acabem de començar.

I d'aquests exàmens, en fou un bon coronament la festa que varem celebrar amb motiu del repartiment de premis. Ha estat un bon assaig per a poder celebrar d'altres actes en anys successius i una bona mostra de la voluntat i el gran amor envers l'ORFEÓ GRACIENC, que sempre s'ha trobat en tots els seus elements que fan possible de realitzar en poc temps tot allò que ens proposem. I això ho diem sense orgull, però amb sincera satisfacció, car ja és tradicional dintre la nostra entitat de portar a felicitat terme tot allò que és considerat favorable a la nostra col·lectivitat.

Ara, doncs, ens cal en un començament de curs fer saber als nostres estimats consocis els compromisos que té contrets l'ORFEÓ GRACIENC i els projectes que pensem realitzar, sempre comptant amb la col·laboració conjunta de tots els que constitueixen l'ORFEÓ.

Per tal com seguim aportant el nostre concurs entusiasta a l'obra altament artística que realitza el Patronat de l'"Orquestra Pau Casals", l'ORFEÓ GRACIENC està acabant l'estudi de *La Damnació de Faust*, de Berlioz, de la qual obra donarà tres audicions al Palau de la Música Catalana.

També queda fixada la data del 9 de novembre per a la representació d'*Ifigènia en Aulida*, de Goethe al Palau de la Música Catalana i en la qual sessió la nostra secció coral ha d'interpretar les il·lustracions musicals de Gluck.

La Junta de l'ORFEÓ GRACIENC ha firmat un important contracte amb la Companyia "Odeon" per a la impressió de discs en les millors condicions artístiques desitjades. No cal dir que amb la preparació deguda procurarem que siguin impressionades les obres que més podran interessar al públic filharmònic.

I com que també hem pensat, coincidint amb molts admiradors de l'ORFEÓ GRACIENC, en la conveniència de reprendre novament les sèries de Concerts populars que un tan alt prestigi havien adquirit entre el nostre poble, procurarem que per Any Nou això esdevingui una bella realitat.

A la tasca, doncs, estimats cantaires, que bell serà el fruit que n'haurem per al nostre ORFEÓ GRACIENC.

JOAN BALCELLS

DEL RITME I DE LA DANSA ⁽¹⁾

SENYORES I SENYORS:

No fa pas molt de temps que la Pedagogia havia d'heure-se-les amb un enemic terrible: la invencible propensió que el noi sent pel joc. Un noi enjogassat era un cas perdut. Per a la profecia d'un infant era la cosa més senzilla: un noi invenciblement enjogassat seria un mal cap o un ruc; un infant quiet, passiu i bon minyó, podia arribar a ésser un savi.

En aquell temps el noi i el mestre eren dos enemics irreconciliables; el mestre atacava el noi a còpia de lliçons, a més de privar-li tota expansió lliure; el noi es defensava tancant totes les finestretes del cervell i es feia impermeable contra la pluja de saviesa que el terrible mestre li abocava a sobre.

No s'entenien.

El noi sentia que la seva joventut l'estirava cap al joc, i el mestre combatia implacablement, acarnissadament, aquestes ganes de jugar. "No en farem res, d'aquest noi!"

Però era el noi qui tenia raó.

Si els infants, els d'abans i els d'ara, els del Nord i els del Sud, els pobres i els rics, els blancs i els negres, tots tenen ganes de jugar, ¿no serà perquè el joc és una manifestació natural i pròpia de la infantesa? I si és així, ¿no serà un disbarat, gairebé un crim, de combatre aquesta propensió?

I així fou que un dia hom va pensar si no seria millor de deixar que el noi jugués fins que n'acabés les ganes, i quan les hagués acabades aleshores començar d'instruir-lo. Però les ganes de jugar, gràcies a Déu, no s'acaben tan aviat com els pares i els mestres voldrien—parlem dels pares i els mestres que no saben què volen—i davant aquest seriós conflicte no quedà altre remei que crear una pedagogia del joc.

Quan aquesta pedagogia fou creada es va veure que el camp és tan vast que ell tot sol requereix tot un sistema educatiu. Del joc, en van venir les cançons; de les cançons, l'educació pròpiament musical; de la música, el ritme; del ritme, tota una teoria del moviment; del moviment, la dansa, i amb la dansa, l'estètica i les emocions, és a dir, el sentiment. I tot això va condensar-se en aquell sistema educatiu de Jacques Dalcroze anomenat Gimnàstica Rítmica, del qual els que sentien el vent i no sabien el torrent, només en van recollir les cançons amb

(1) Parlament llegit el dia primer de juny darrer en la sessió a càrrec de l'Escola de Gimnàstica i Dansa rítmiques que dirigeix la senyora Ivonne Attenelle de Giménez.

gestos, per a entendre el cor de les mamàs; però que avui és superat per la Plàstica i la Dansa.

La vella pedagogia no aprofitava el deixeble més que del coll per amunt; la resta del cos no servia per a res, era la matèria estrictament animal, la carn pecadora i menyspreable. La pedagogia d'avui, més comprensiva, treu profit de tot el cos i educa el deixeble de cap a peus.

La intel·ligència és com un genet que no pot separar-se mai del seu cavall, que és el cos. ¿Què en traurem, que el genet sigui un savi si el cavall és boig? Cal educar també el cavall. Cal que l'enteniment domini les passions animals. Cal que el cos humà—el nostre cavall inseparable—dominat i guiat per la intel·ligència del genet, obeeixi dòcilment.

L'educació pel Ritme no és més que això: el triomf de la intel·ligència damunt la carn; els joves de Tessàlia convertint-se en centaures; l'exaltació dels sentiments damunt les passions.

* * *

I ara sigui'm permès de dir unes paraules sobre la Festa d'avui.

Els que sou ací segurament ja n'haureu vistes d'altres de festes com aquesta, i en servareu un bell record. Però cal que us digui que no deveu confondre aquesta festa amb un espectacle, encara que es manifesti damunt un empostissat fet a posta per a representar-hi comèdies, i que vosaltres serveu una actitud passiva, pròpia de tot espectador.

No és un espectacle, i vosaltres deveu predisposar el vostre esperit a presenciar una festa d'Art.

Si Maragall, després d'haver contemplat el món, demanava a Déu que li obrís uns ulls més grans "*per contemplar la vostra faç immensa*", jo també demanaria que Déu ens obrís uns ulls més grans—uns altres ulls diferents d'aquests, massa avesats a veure les misèries quotidianes—per a contemplar aquesta festa d'Art que ens serà donada. Aquests ulls vostres que miren sense rubor les vergonyes que la vida social a cada pas ens posa al davant; aquests ulls vostres fets a penetrar les misèries de les coses sense gràcia, a veure procacitats i barroeries, no són aptes per a fruir una festa com la d'avui. Així com abans de certs actes ens rentem les mans per no macular allò que toquem, també, abans de mirar certes coses, hauríem de purificar els nostres ulls, posar-nos en estat de gràcia. I els ulls es purifiquen obrint aquells altres que tota persona sensible porta en l'esperit, aquells ulls que els visionaris i els il·luminats tenen a l'ànima; aquells ulls que tenia John Ruskin quan, en contemplar l'aigua corrompuda d'una claveguera, només hi veia el cel i els núvols reflectits; aquells ulls de Miquel Angel quan volia fer parlar les seves estàtues; aquells ulls que es van obrir en l'esperit de Beethoven quan va quedar sord. Si cadascun de vosaltres fa un esforç per obrir aquests ulls interns que penetren les coses per a descobrir-ne les recòndites perfeccions i les bel·leses que els ulls de la cara mai no podran descobrir, no serà un espectacle

més el que avui veurem; no seran unes danses més o menys reeixides, sinó que seran el Ritme i la Dansa immortals, que són el moviment de la gràcia que Déu va infondre als homes per fer-los a la seva semblança.

De nosaltres depèn, doncs, que hi vegem en la festa d'avui les amigues, les parentes o les conegudes que evolucionen davant un públic que amb un grapat de cèntims ha malpagat un espectacle, o bé que hi vegem el Ritme i la Dansa vius, encarnats en unes donzelles que tenen la sort de saber-se moure amb aquell ritme amb què es mouen totes les coses del món quan només obeeixen a aquell dinamisme intern que per ell sol ja és la gràcia.

La paraula, en purificar-se, esdevé música; el moviment, purificant-se també, esdevé ritme i després dansa. La dansa pura no és un convencionalisme creat pels homes, sinó la manifestació d'una facultat espiritual que té la criatura humana, una facultat natural, latent en tots nosaltres, que només la inspiració pot descobrir i posar en evidència, talment com s'és dit que en cada pedra dorm la més bella escultura i només cal treure els bocins sobrats per a posar-la al descobert.

Aquesta manera de veure les coses està íntimament lligada amb la felicitat; més ben dit, és la felicitat mateixa. Feliç l'home que davant la corrupció de la matèria sap tancar els ulls del rostre i obrir els de l'esperit que descobreixen la bellesa que hi ha en totes les coses, fins en les més humils i menyspreables.

I feliços nosaltres també si en aquesta festa de la Dansa arribem a sentir l'esgarriament d'emoció que cada una de les gentils deixebles posarà en els seus moviments de l'art més pur, de l'art més natural de la criatura humana: l'art de moure's.

A. SABATER I MUR

UN XIC MÉS DE CULTURA MUSICAL

ESENT, com és la música una cosa tan sublim, és molt de doldre que en ple segle XXè. hi hagi poca gent disposada a omplir les sales de concert, i un nombre, més reduït encara, competent per a valorar-la. Em refereixo a la buidor que sovint presenciem a les sales on som obsequiats, amb música selecta; només veiem triomfar l'snobisme quan s'escau que una personalitat de molt renom ve a honorar una de les nostres grans sales, en inauguracions de temporada, festivals, i coses per l'estil: llavors tenim el gust de constatar que la sala s'omple de gom a gom, de vegades fins a l'exageració. És el nom que sona per a ells; no pas la música. És l'afany de passar per persones de refinada sensibilitat musical; no pas l'atracció que damunt d'ells la música pugui exercir.

Sovint m'he preguntat per què, i, després de llargues reflexions, he arribat a atribuir-ho a la cultura deficient que pateix el nostre poble. No em refereixo al sistema pedagògic, que, si bé no en tinc una opinió massa bona, no sóc jo el més indicat per a discutir-lo i menys des de les planes d'aquesta revista. Vull referir-me, només, a la cultura integral, aquella que ens permet d'estar a l'ordre del dia de totes les coses que devem conèixer per a obrir-nos pas a la vida i alternar amb les persones cultes, sense excloure aquelles altres coses, que fatalment, avui com avui, són patrimoni d'uns quants, afavorits per la fortuna.

És altament vergonyós que hàgim de preguntar tímidament a un amic o amiga si sap tocar el piano: aquell us respondrà que és un luxe que no s'ha pogut permetre; aquesta, si no us respon igual, us respondrà afirmativament, però en sentit figurat. És de doldre que, aquest art sublim, encara hagi d'ésser article de luxe, que no pugui ésser ensenyat a les escoles des de la més tendra infància. Als països del món més avançats la música és ensenyada junt amb les beceroles. Al Nord-Amèrica—per exemple—, país del jazz-band, dels cinc fins al tretze anys és ensenyada d'una manera obligatòria. Ací, sort tenim de les capelles de música i dels orfeons que ensenyen un xic de solfeig; si no, l'estat actual fóra més deplorable encara.

Dic això, perquè ara que tant es parla de cultura integral, caldria que féssim els possibles perquè les escoles es preocupessin de posar-ho dins un pla d'ensenyament primari. Si hem convingut que la cultura física tant de temps ha negligida, en enfortir-nos pot donar-nos salut al cos i voluntat d'obrar, i aparellada amb la racional, la capacitat de poder fer bé les coses, ¿per què no podem comptar amb la musical, que és la més poderosa per a poder obrir els sentiments i amb aquestes tres qualitats formar novament i embellir aquell caràcter del nostre poble de què tant hem parlat que ara ens manca?

MATEU BARDAGÍ

MÀXIMES DEL CANTAIRE

Una pronúncia pura, una articulació segura, però no mai exagerada.

Una veu emesa i assegurada francament; no mai una veu arrencada del pit.

Canta en la teva tessitura; els sons extrems, així el greu com l'agut, maten la veu.

Una petita veu ben portada, val més que una veu potent i forçada.

La pronúncia clara és la polidesa del cant.

Cantar sense treva a plena veu és una cosa monòtona, és fatigar l'auditori.

Cerca els sons purs, arrodonits i fosos; no mai els sons forçats i estridents.

El cant és un art de matisacions; no pas un exercici de força i d'atletisme.

Qui força la veu pot estar cert de perdre-la en pocs mesos; qui l'estalvia, la conserva tota la vida.

Deixa que el mal cantaire forci el so, articuli amb afectació, s'esgargamelli. Serva per a tu la prudència i la naturalitat.

La veu més dolça és tothora capaç d'una certa amplitud; la veu que ha estat forçada no troba mai més la frescor que ha perdut.

Els grans artistes fan el públic i no cerquen l'èxit per mitjà d'efectes de mal gust.

Forçar la veu és despendre el capital; estalviar-la és no despendre'n els interessos.

Tenors, no forceu mai l'agut; us arriscaríeu a "un aneurisma, una hèrnia, una hemoptisi mortal". (Doctor Segond).

RAOUL DUHAMEL

E. A. i B. trad.

(De la revista *Le Courrier musical & théâtral*.)

EL CENTENARI DEL

Quan els lectors hauran esment d'aquestes notes, la nostra massa coral estarà afeixugada per l'estudi de l'extensa i importantíssima obra *La Damnació de Faust*, de Berlioz, el gran músic francès de la passada centúria, de la qual obra seran donades al Palau de la Música Catalana tres audicions dintre el present mes d'octubre, amb l'"Orquestra Pau Casals" i amb la col·laboració d'eminents solistes francesos.

Bo serà, doncs, que, a la vetlla d'aquest gros esdeveniment, diguem uns mots a propòsit d'aquesta magna obra i de l'home sortós que la va concebre. I en parlar-ne no farem altra cosa sinó reproduir ací alguns fragments d'una "Nota històrica" que precedeix la partitura que tenim a la mà, els quals fragments ens han semblat molt escaients i prou interessants. D'altra banda, seran el millor comentari que hi podrem fer. Ací van:

"Fou en 1828, l'any mateix en què aparegué la traducció de Gérard de Nerval, que Berlioz concebé tot d'una el projecte de fer un comentari musical al poema de Goethe. Tenia aleshores vint-i-cinc anys i figurava encara entre els deixebles del Conservatori. Aquest primer assaig tingué com a resultat, pel març de 1829, la publicació d'una partitura titulada: *Vuit escenes de Faust*, i comprenia, en efecte, vuit episodis musicals que, més endavant, foren intercalats en la versió definitiva.

Sota aquesta forma primitiva, l'obra no plagué gaire temps al seu autor, el qual somiava d'engrandir-ne el marc. El premi de Roma obtingut l'any 1830, l'estada obligatòria a Itàlia, la crisi passional que ell qualifica en les seves *Memòries* de "distracció violenta", la composició d'obres importants com són ara la *Sinfonia fantàstica*, *Lelio*, *Romeu i Julieta*, *Harold*, desbarataren els seus pensaments, i no fou fins quinze anys després, en 1845-46, durant el curs d'un viatge per Àustria, Hongria, Bohèmia i Silèsia, que tornà a la llegenda de *Faust* i pogué, per fi, menar la seva empresa fins al capdavant.

Sobre aquest punt, el text de les seves *Memòries* val la pena d'ésser esmentat:

"Em vaig haver de resoldre, conta Berlioz, a escriure jo mateix gairebé tot el llibre: els fragments de la traducció francesa del *Faust*, de Goethe, per Gérard de Nerval, als quals ja havia posat música vint anys enrera i que jo em proposava de fer entrar, retocant-los, en una nova partitura, i dues o tres altres escenes escrites sobre indicacions meves pel S. Gandonnière, abans de la meua sortida de París, no formaven pas ensems la sisena part de l'obra. Vaig assajar, doncs, tot rodant amb una vella cadira de posta alemanya, de fer els versos destinats a la meua música. Vaig debutar per la invocació de Faust a la natura, sense cercar de traduir ni d'imitar tan sols l'obra mestra, sinó a inspirar-me'n i a extreure'n només la substància musical que conté. I vaig fer aquest tros, que em féu esperarçar de pervenir a escriure la resta: *Natura immensa, impenetrable i plena d'usana!* — Tantost llançat, vaig fer els versos que em mancaven a manera que em venien les idees musicals, i vaig compondre la meua partitura amb una facilitat que rarament he constatat en d'altres obres meves. L'escrivia quan podia i on podia: al cotxe, al tren, als vaixells a vapor, i àdhuc als pobles, malgrat la cura que havia de posar en els concerts que hi havia de donar. Així, en un hostal de Passau, tocant a la frontera de Baviera, escriví la introducció: *El vell hivern ha cedit el lloc a la primavera.* — A Viena vaig fer l'escena de les vores de l'Elba, l'ària de Mefistòfil: *Vet ací unes roses* i el ballet dels Sílfs. He dit en quina ocasió i com vaig fer en una nit, a Viena, igualment, la marxa, sobre un tema hongarès, de Rakoczy. L'efecte extraordinari que produí a Pesth em féu decidir a introduir-la a la meua partitura de *Faust*, prenent-me la llibertat de situar el meu heroi a Hongria al començament de l'acció i fent-lo assistir al passatge d'una armada hongaresa a través la plana on ell passeja les seves fantasies. — A Pesth, a la llum d'un bec de gas d'una tenda, un vespre que em vaig perdre a la ciutat, vaig escriure la retronxa al cor de la Ronda de Camperols.

ROMANTICISME, ENCARA

— A Praga, em vaig alçar del llit a mitja nit per escriure un cant que tenia por d'oblidar, el cor d'àngels de l'apoteosi de Margarida: *Puja al cel, ànima ingènua que l'amor esgarrià*. — A Breslau, vaig compondre la lletra i la música de la cançó llatina dels estudiants: *Jam nox stellato velamina pandit*. — De tornada a França, havent anat a parar uns quants dies a Roan, a les terres del baró de Montville, hi vaig compondre el gran trio: *Engel adorat, del qual la imatge celeste...* — La resta fou escrita a París; sempre, però, improvisament: a casa, al cafè, al jardí de les Tuilleries, i fins i tot damunt un guardacantó del bulevard del Temple. Jo no cercava les idees, les deixava venir, i es presentaven en l'ordre més imprevis. Quan, a la fi, l'esbós sencer de la partitura fou traçat, em posí a treballar de bell nou la totalitat, a polir-ne les diverses parts, a unir-les, a aplegar-les amb tota la impetuositat i tota la paciència de què sóc capaç, i a enllestir la instrumentació, que no havia estat sinó indicada."

Acabada pel setembre de 1846, l'obra fou executada el 6 de desembre del mateix any, a la tarda, al teatre de l'Opera Còmica, sota la direcció de Berlioz—les despeses a càrrec seu, ben entès—. El 20 de desembre tingué lloc una segona audició sense més èxit que la primera. Hi havia tan poca gent a la sala Favart, escriví Berlioz, "com si hi hagués estat representada la més minsa de les òperes del seu repertori". L'acolliment de la premsa i del públic fou més que reservat. Hom no comprenia i hom es desinteressava d'una obra en la qual hom no volia veure res precisament d'allò que l'autor hi havia posat. Ell afegia, amb una tristesa no gens dissimulada: "Res en la meua carrera d'artista no m'ha ferit tan pregona-ment com aquesta indiferència inesperada." En la major part de les crítiques la indiferència esdevenia àdhuc hostilitat. A la *Revue des Deux Mondes* Scudo declarava greument: "Si, d'una banda, Berlioz no troba gairebé sempre, en lloc d'idees, sinó cants inintelligibles, d'altra banda, no s'ha molestat a estudiar a bastament els procediments de l'art d'escriure... No solament Berlioz ignora l'art d'escriure per a la veu humana, sinó que fins i tot la seva orquestració no és altra cosa sinó un amàs de curiositats sonores, sense cos i sense desenrotllament."

Avui, no solament l'obra no troba ja detractors, sinó que ha aconseguit tots els sufragis; ja no és objecte de l'admiració d'uns quants, d'una escola o d'un grup, ha esdevingut popular. És que Berlioz hi posa una part, i no pas la més petita, del seu geni. En aquest marc que plaïa al seu romanticisme inquiet i febrósenc, vessà les melodies més diverses, adés dolces i penetrants, adés amples i fortes, música expressiva i pintoresca, hàbilment contrastada, rica de saba intensa i de color personal, música d'un mestre que ha assenyalat el seu lloc en la història musical del segle XIXè. En efecte, ha enriquit el domini simfònic, o més aviat instrumental, d'una característica que li és ben pròpia. Ha trobat associacions de timbres, d'agrupaments sonors de què Wagner mateix més endavant s'havia d'aprofitar. Escrivia la *Simfonia fantàstica* i les *Vuit escenes de Faust*, l'any 1828, és a dir, en una època en què el futur autor de *Tannhauser*, que llavors no tenia sinó quinze anys, no s'ocupava gaire de composició. Berlioz fou, doncs, un precursor: és i roman un poeta i un pintor musical."

* * *

Gosem esperar que les tres audicions a Barcelona de *La Damnació de Faust* assenyalaran una altra fita gloriosa en els annals de l'ORFEO GRACIENC. Si més no, ho fa preveure l'àrdua tasca de mestres i cantaires empresa amb aquell entusiasme i aquella perseverança que fan reeixir fins les coses més insospitades.

CONCERT DEDICAT ALS SOCIS PROTECTORS

EL dia 5 de juliol, l'ORFEÓ GRACIENC oferí el corresponent concert als seus socis protectors. Hi prengueren part, a més de l'ORFEÓ GRACIENC, el notable violinista Rafael Ferrer, i el pianista Narcís Pujol. Ambdós s'encarregaren de la primera i la segona part del programa, i ens feren sentir obres de Mendelssohn, Mozart, Leclair, Beethoven, Toldrà, Debussy i Falla.

Ferrer reeixí brillantment en tot el programa; es destacà, però, en l'execució del concert de Mendelssohn, que fou escoltat amb veritable interès, tant per l'expressió justa que donà a l'*andante*, com per l'execució brillant de l'*allegro*. Ferrer es mostrà com un digne posseïdor del "Premi Parramon", que guanyà l'any passat, i fa pressentir brillants triomfs per a l'esdevenidor.

La tercera part anà a càrrec del nostre ORFEÓ, que, sota la direcció del mestre Balcells, cantaren, *Voltant la Senyera*, Balcells; *El caçador i la pastoreta*, Botet; *La Mare de Déu*, Nicolau; *La sembra*, Morera, i la secció de senyorettes cantà les tres boniques cançons del mestre Alfonso, *A un roser*, *Oració* i *Cançoneta*. La darrera d'aquestes obres fou repetida i dirigida pel seu autor.

Tots els interpretadors d'aquest programa foren molt aplaudits, especialment Rafael Ferrer i Narcís Pujol, als quals regraciem la seva brillant col·laboració en els nostres concerts de protectors.

E. C.

L'ORFEÓ GRACIENC AL PALAU DE PROJECCIONS

La nostra massa coral col·laborà en dos concerts de la darrera sèrie organitzada pel Comitè de l'Exposició, i a càrrec de l'"Orquestra Pau Casals", els quals concerts tingueren lloc a la magnífica sala del Palau de Projeccions del nostre gran Certamen clausurat suara.

El dia 21 de juny, al vespre, cantà *La Nit de Nadal* en un concert integrat per obres del mestre Lamote de Grignon, dirigit pel propi autor; i el dia 29, a la tarda, executà la *Novena Simfonia*, de Beethoven, sota la direcció del mestre Pau Casals.

Ambdues audicions es veieren força concorregudes, sobretot la segona, i el nostre ORFEÓ contribuï a donar-hi un assenyalat relleu cantant amb l'entusiasme de sempre les dues partitures tan apreciades dels nostres cantaires.

A.

FESTA INFANTIL

Donem avui compte d'un simpàtic festival infantil, celebrat el dia 6 de juliol, amb motiu del repartiment de premis als alumnes de les classes de solfeig del nostre ORFEÓ. Hi prengueren part la *Secció Coral d'Infants* i la *Secció de Dansa Rítmica i Plàstica*.

A la primera part, la *Secció Coral d'Infants* ens féu sentir cinc cançons acompanyades al piano per la senyoreta Rita Ribes, al final de cada una de les quals, els aplaudiments palesaren la simpatia amb què hom escoltava els nostres petits cantaires. De les parts segona i tercera del programa se n'encarregà la *Secció de Rítmica i Plàstica*, la qual, sota la direcció de la professora auxiliar senyoreta Emília Garcia i amb el concurs de la pianista senyoreta Suzanne Girardin, interpretà algunes de les danses que més plagueren al nostre públic en les sessions anteriors, i a més les cançons amb gestos, *Ronda de la jardineria*, *El Mocador* i *Ronda de la núvia*; les quals cançons foren totes molt aplaudides. Innegablement s'ajusten bé, aquestes cançons, a l'esperit del nostre ORFEÓ. Malgrat no poder mai igualar els bellíssims efectes que s'obtenen amb la Rítmica i Plàstica pures, tenen un immens valor educatiu, i estem segurs que no seria un desencert de fer-les figurar més sovint en els programes.

El moment més simpàtic de la festa fou, sens dubte, el repartiment de premis, al final de la primera part. Anà precedit d'unes paraules del nostre benvolgut president Sr. Enric Forcada, al qual el nombrós públic que emplenava la sala tributà una merescuda ovació. Hom premià després els alumnes més aplicats, amb bonics i atractius llibres per a infants. Ens cal regraciar, de passada, la gentilesa de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, que contribuï a aquesta festa amb el donatiu d'un lot de llibres molt important.

I ara hem de dir: Fins l'any vinent. Instaurada aquesta festa, que temps ha que no es celebrava, el pensament de la Junta actual sembla que és de dedicar-li una atenció preferent. Desitgem que sigui així, per a major estímul dels nostres infants d'avui, cridats, per llei natural, a millorar l'ORFEÓ GRACIENC de demà.

M. B. R.

INSTITUCIÓ PATXOT

PREMIS MUSICALS

EUSEBI PATXOT I LLAGOSTERA

VI CONCURS

ANY 1925

COMPOSICIONS REBUDES

Núm. 1.—*Esclaus de Iama*. Drama líric en tres actes.

Núm. 2.—*Canigó*. Llegenda musical en tres actes, extreta del poema original de Jacint Verdaguer.

Barcelona, 30 de juny de 1930.—*El Secretari*, JOAN SALVAT.

BIBLIOTECA

DE CARA A LA TARDOR

Sempre a l'entrada de la tardor s'han iniciat campanyes en pro del llibre. Tothom creu que en obrir-se les aules és temps molt especial per a dedicar-se a la lectura.

No voldrem pas ésser nosaltres els qui anirem contra tot el que s'ha dit. Sí, però, que intentarem d'afegir-hi quelcom. D'altra banda és de creure que en temps d'estudi és quan en les Biblioteques, àdhuc en les grans Biblioteques hi ha més aflluència.

Ara que, referint-nos estrictament a Biblioteques com la nostra, que seran la gran majoria, els concurrents de les quals més que llibres d'estudi el que cerquen són llibres d'esplai, es fa completament imperceptible el canvi de temporada. I així podrem veure en el llibre de "Préstecs" com durant el present any i sense interrupció de cap mena s'han llegit obres publicades per la dissolta Mancomunitat de Catalunya com l'*Obra realitzada i Autonomia* de la "Fundació Bernat Metge"; *Lletres*, de Sèneca; *Vides paraleles*, de Plutarc; *De la Natura*, de Lucreci; d'"Els Nostres Clàssics", *Parlaments a les Corts Catalanes*, *Expedició dels catalans a Orient*, i molts d'altres que pertanyen a les edicions de l'"Enciclopèdia de Catalunya", "Biblioteca Literària", Obres completes de Joan Maragall, de Jacint Verdaguer, etc.

Podríem encara citar-ne d'altres, però no ho fem degut al poc espai de què disposem.

Esperem que tot d'una començarà la propaganda del llibre. Esperem, també, que el nucli de lectors serà el mateix, tot i que, nosaltres desitgem que s'engrandeixi, cada dia més. Però, ¿és que la propaganda del llibre no pot fer-se més que quan serem de cara a la tardor?

P. AROLES I VERGÉS

NOTICIARI

El nostre estimat consoci i alhora ex-president, Florenci Cornet ha cedit i dedicat a la Biblioteca el llibre suau publicat, del qual és autor, titulat *Noces d'Argent*.

Felicitem el senyor Cornet per l'èxit que, sense cap mena de dubte, obtindrà la seva obra, al mateix temps que li donem les mercès més expressives per la seva gentilesa.

També hem rebut del nostre consoci Ramon Costa, el llibre *Itinerari Artístic de Catalunya*.

Intercalat al text hi ha vint-i-set dibuixos deguts a la ploma d'En Costa, reproduint obres arquitectòniques.

Com diu molt bé el pròleg, aquesta obra és feta per cercar un major apreci als monuments històrics de la nostra terra i un dels únics que

podia intentar-ho amb el seu art era indiscutiblement Ramon Costa, qui hi ha reeixit a bastament.

El text és degut al publicista J. F. Ràfols, el qual comparteix amb Costa l'èxit de l'obra.

D'ara endavant, gràcies al senyor Joan Molinari, els nostres consoci podran fullejar *Le Courrier musical et théâtral*, revista francesa, i en la qual col·laboren eminents escriptors.

Del present nombre cal esmentar d'una manera molt especial el *Rapport en vue de l'Unification de l'Enseignement et de la Rénovation du Chant Français* per Raoul Duhamel.

Hem d'agrair al mestre Joan Molinari que una revista de la importància de la present pugui figurar a la nostra Biblioteca.

GRUP EXCURSIONISTA

TERRA DE MERAVELLA

Bé cal parlar una mica de l'excursió familiar, la més important de l'any, que hom anuncià darrerament, a la Costa Brava, un dels més bells llocs del món, i a la qual prenguérem part un nombre considerable de socis, 62 exactament.

El dia anunciat sortírem els excursionistes amb tren cap a Caldes de Malavella, on ens instal·làrem còmodament en autocars. Salutats amb un suau i agradable plovisqueig, seguírem per bona carretera, de paisatge amable, durant una bona estona, fins a Sant Feliu. Correguérem a donar el bon dia a la mar, en les tranquil·les aigües d'aquell port. Després d'una breu estada en aquell lloc espaiós, continuàrem, cada u sempre al seu lloc, fins a la deliciosa i recollida platja de S'Agaró, on, el dia, havent esdevingut assolellat, hom prengué el bany en la clara aigua d'aquell golf blavós, i foren visitades les noves urbanitzacions, de gust simple i exquisit, en estil del país, que tothom lloà; l'esguard hi és esplèndid. Al degut temps hom continuà el viatge a Palamós, per dinar en un lloc excel·lent i en bona camaraderia. A la tarda, per carretera ombrosa, cap a Palafrugell, vila prou agradable, i cap a Calella, de costa pintoresca, i el golf veí de Llafranc. Després al bell Tamariu, i al far de Sant Sebastià, guia dels que van per mar; hom hi veu les embarcacions que apareixen menudes com joguines d'infant. Pernoctàrem a Palafrugell.

L'acomiadàrem de bon matí per marxar a l'encimbellat Bagur, i a la seva íntima platja d'Aigua Blava, un miracle de llum i coloraina, com un país de fantasia. Deixant aquell lloc d'ensomni amb extrema recança, i després de fer una mica d'estada a Bagur, per agradable carretera enllà, passàrem per l'ennuviarialla Torroella, cap a l'Estartit poble assegut a la falda d'una muntanya, amb una platja immensa, on, sigui dit de passada, tres infants en perill podran beneir l'hora en què els de l'ORFEÓ van arribar. Després del bany a què una tan bella platja convida, i d'un repòs d'una bella estona, hom continuà agradablement fins a L'Escala, i hom anà a retre, a la tarda, el degut homenatge a Víctor Català; ella ens rebé molt atenta i tingué mots d'elogi per la tasca del nostre ORFEÓ. Visitada la mil·lenària Empúries, i després d'un esplèndid viatge entre oliveres i oint l'intens brogit dels insectes estivals per la plana empordanesa, fórem a Figueres, on el Centre d'Excursions ens obsequià a tots amb un vermut d'honor en homenatge al nostre Grup—el Sr. Ventura Capdevila ens hi saludà amb unes belles paraules, contestades pel Sr. Ferrando—, i de nit amb una festa on hom sardanejà.

L'últim dia visitàrem Castelló d'Empúries i la seva església, de gràcia exquisida, i amb belles escultures; i, travessada una zona d'aiguamolls, Roses i el seu golf corprenedor. Seguidament, després de nombroses pujades i giragonses, la vila pintoresca de Cadaqués, més tard l'exquisit Port de la Selva, un encís de casetes clares, i la platja de Llansà: feia el dia serè, i la mar hi era planíssima, uns hi nedaren, d'altres hi barquejaren una mica. Al mig dia fórem a Peralada, on fou visitat el castell, esplèndidament restaurat, amb una bella església, museu i biblioteca, i esplèndids jardins. Aquesta, melangiosament, fou l'última visita. A Figueres dinàrem en bona germanor, com sempre. Clogué el senyor Martínez Gras amb una amical salutació, i foren aplaudits els principals organitzadors de l'excursió. Que per força anys puguem celebrar excursions, i que n'esdevinguem cada vegada més intensament catalans.

FRANCESC JOU

GRUP SARDANISTA

Primera Assemblea General de la Lliga Sardanista de Catalunya

De veritable esdeveniment pot conceptuar-se la primera Assemblea General de la Lliga Sardanista de Catalunya, celebrada a la riallera i acollidora ciutat de Figueres els dies 21 i 22 de juny darrer.

El viatge fins a Figueres es realitzà amb tota comoditat. A l'estació esperaven els delegats una nodrida representació del Foment de la Sardana de Figueres, així com també els senyors J. Puig Pujades, Carles Jordà, Albert Galter i d'altres. Després de les salutacions de ritual, vàrem anar tot seguit a l'Hotel Espanya, per refer una mica les nostres forces. En havent sopat ens vingué a cercar un delegat del Foment de Figueres, el qual ens acompanyà al Casino Menestral, lloc senyalat per a celebrar l'Assemblea. Ocupava la presidència de l'acte el batlle de la ciutat senyor Fidel Jaume, el qual era acompanyat de tota la Junta de la Lliga Sardanista i dels senyors Puig Pujades, Carles Jordà, i el president del Foment de la Sardana de Figueres.

Amb veritable expectació per part del públic nombrós que hi havia, el senyor Llongueres, president de la Lliga Sardanista, donà començ a la primera Assemblea. L'Assemblea es desenrotllà amb tota harmonia; s'aprovaren diverses proporcions presentades per la Junta de la Lliga, així com d'altres de presentades per diverses entitats. Meresqueren entusiàstics aplaudiments, les proporcions presentades pel Foment de la Sardana de Figueres demanant que la Lliga Sardanista faci els treballs necessaris per a requerir de totes les entitats i grups sardanistes, que organitzin un festival per recaptar cabals per erigir un monument a l'instaurador de la sardana llarga, l'immortal Pep Ventura, i una altra de presentada pel delegat del Grup Sardanista de l'ORFEÓ GRACIENC, demanant que s'enviés un telegrama a Madrid perquè s'ampliés l'amnistia per als presos socials i els exiliats que encara resten a Bèlgica. També, i després d'un breu debat, s'acordà de celebrar la vinent Assemblea a Tarragona.

Abans de donar començ a aquesta Assemblea, el cor "Erato" donà un conecrt en honor dels assembleistes, i les obres cantades foren interpretades amb una gran perfecció, i premiades amb aplaudiments entusiàstics. També i en finalitzar l'Assemblea, la societat "Ateneu" ens obsequià amb un vi d'honor.

Al matí del diumenge dia 22 tots els assembleistes, junt amb el cor "Erato" es dirigiren al cementiri per a retre homenatge a Pep Ventura i al gran català suara traspassat, Martí Vilanova, i amb un sol que ens deixava tots amarats, i amb l'esguard content pel deure acomplert, vàrem marxar al Teatre "El Jardí" per celebrar l'acte d'enaltiment de la Sardana. Hi prengueren part els senyors Llongueres, l'alcalde de Figueres senyor Fidel Jaume, Ernest Albert Galter, J. Puig Pujades i Carles Jordà. Clogué la festa el mestre de les lletres catalanes, J. Puig i Ferrater. Tots foren llargament aplaudits per la manera com explanaren les seves idees, i per la manera vigorosa i patriòtica com glossaren las excel·lències de la nostra dansa nacional.

Com a final de festa es ballaren sardanes al Parc Bosc amb les cobles: "Nova Harmonia" de la Bisbal i "Els Rossinyols" de Castelló d'Empúries.

Bellament impressionats, efectuàrem la tornada els uns amb tren; d'altres per mar des de la badia de Roses.

JOAQUIM CASAMITJANA I RIQUÉ

SECCIÓ OFICIAL

A la tornada de Ventura Cassol a la pàtria l'ORFEÓ GRACIENC va trametre al nostre car i enyorat amic una afectuosa salutació per palesar-li una vegada més la nostra indissoluble amistat.

Ventura Cassol ha promès de fer-nos una visita. No cal dir amb quin goig serà rebut, després d'aquests llargs anys d'exili!

* * *

En el nombre de juliol donàvem compte d'haver felicitat Víctor Català amb motiu de les nocces d'argent de la seva cèlebre obra *Solitud*. Avui ens plau de reproduir ací l'afectuosa lletra que, en resposta a la nostra comunicació, havem rebut de l'eminent escriptor:

L'Escala, agost de 1930.

Sr. Josep Climent.
Secretari de l'ORFEÓ GRACIENC.

Molt senyor meu i de tota la meua consideració: A l'emprendre la grata tasca de donar contesta a les comunicacions rebudes amb motiu de les bodes d'argent de *Solitud*, poso en ordre de preferència la que m'adreça aqueixa societat, que vós tan dignament representeu, per l'alt significat i per la positiva eficàcia que l'ORFEÓ GRACIENC ha tingut i té en la vida cultural de Catalunya.

Venint d'uns homes que saben lluitar i vèncer per un just ideal, uns mots laudatoris no poden ésser mai una efímera cortesia, sinó un noble estimulant.

Grans mercès pel generós encoratjament que heu volgut portar a la meua ja vella devoció a les lletres, així com per la visita del vostre GRUP EXCURSIONISTA, i per les flors que gentilmente posaren en les meves mans, aplegades sota la llacada d'or i grana, símbol d'una pàtria estimada, per la qual hem de treballar tots segons la mida de les nostres forces.

Desitjant que Déu conservi les vostres vides per a prosseguir amb el lluíment de consuetud la vida que heu emprès, us saluda atentament i us resta corament agraïda vostra

CATERINA ALBERT I PARADÍS

Ha tornat de París, després de cursar brillantment els estudis d'arpa a l'Escola Normal de la capital francesa, la nostra estimada orfeonista Rosa Balcells, filla del nostre Mestre director.

En donar la benvinguda a la jove artista a la seva tornada a la llar, li desitgem fruits abundosos en el bell esdevenidor que s'obre al seu davant, que serà—no ho dubtem—un motiu d'orgull per als seus pares, per a la nostra terra i per a l'ORFEÓ GRACIENC.

D'aquestes planes estant ens plau d'avançar als nostres socis que Rosa Balcells actuarà com a solista en els concerts de l'Orquestra Pau Casals de la vinent temporada de tardor, i molt aviat donarà un recital al nostre estatge.

* * *

Gràcies als bons oficis del nostre estimat consoci i actual regidor senyor Tusell, varen tenir una solució favorable les gestions efectuades per la Junta directiva per tal d'alliberar l'ORFEÓ de la tributació que injustament li havia estat aplicada com a centre recreatiu, en temps de la dictadura.

Reiterem en aquestes pàgines el nostre agraïment al senyor Tusell.

* * *

Posteriorment han estat cursats telegrams al ministre de Justícia i Culte i al President del Consell sollicitant la revisió dels fets ocorreguts a la Presó Model, la de l'afer del Centre de Dependents, i demanant l'alliberament dels presos polítics i socials i de Ventura Cassol.

* * *

Els socis que desitgin posseir els Estatuts de l'entitat, poden passar per Secretaria, on els seran facilitats al preu de 0'25 pessetes.

Hem rebut de l'Orfeó Balaguerí un comunicat en què dona compte d'haver reprès les seves tasques després d'una colla d'anys d'inactivitat. Felicitem de tot cor la simpàtica entitat coral germana, a la qual desitgem força anys de vida.

* * *

A partir d'aquest mes resta oberta la matrícula per al curs vinent, que començarà el primer d'octubre. A la Secretaria hom dona tota mena de dades sobre el funcionament de les classes i condicions d'ingrés.

* * *

GRUP SARDANISTA

El passat dia 7 d'agost a la vetlla tingué lloc l'assemblea de socis d'aquest Grup, i es proce-

dí a la renovació dels càrrecs de la Junta, la qual fou elegida i, després constituïda, com segueix:

Josep Mundet i Perpinyà, President; Andreu Oliver i Busquets, Vice-president; Joaquim Casamitjana i Riqué, Secretari; Vicents Lasalle i Cortina, Vice-secretari; Joan Prats i Baraldés, Comptador; Enric Toda i Sala, Tresorer; Jesús Ferrer i Perich, Arxiver.

* * *

GRUP DE FESTES

La Junta directiva del GRUP DE FESTES, darrerament renovada, ha quedat constituïda així com segueix:

President, Isidre Borch; Vice-president, Joaquim Delclòs; Secretari, Josep Mundet; Tresorer-interventor, Damià Capellera; Vocals adjunts, Narcís Majó i Francesc Arumí.

HORARI DE CLASSES I D'ASSAIGS DE L'ORFEO GRACIENC

SOLFEIG I TEORIA

Senyoretes: Dilluns, Dimecres i Divendres de sis a vuit

Nois: Dimarts, Dijous i Dissabte de dos quarts de sis a les set

Homes: Dimarts, Dijous i Dissabte de nou a deu

DANSA RÍTMICA I PLÀSTICA

Dilluns i Dijous de dos quarts de sis a les vuit

SECCIÓ CORAL

Secció de senyoretes i nois: De vuit a nou

Secció d'homes: De deu a dos quarts de dotze

Aquest nombre de REVISTA ha estat sotmès a la censura governativa

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

CASA ROSELL

Saldos en teixits, estampats,
llanes i sedes de totes classes
TROSSOS A PES

Plaça Rius i Taulet, 7 - Telèfon 70583 - BARCELONA

JOSEP BALCELLS

MECANIC

Domicili:

Guilleries, 24, 1.er

Arranjament de mà-
quines de cosir de
totes les marques

Taller:

Menéndez Pelayo, 118
Botiga

BARCELONA-G.

" V E S T A "

LA MILLOR MÀQUINA DE TOTES

EL CIGNE

GRAN ASSORTIT EN GÈNERES
DE PELL

CARTERES-MONEDERS PER A SENYORA
CINYELLS

*

Preus limitadíssims : Darreres novelats

*

16, Carrer del Cigne. 16
(Entre Salmeron i Plaça Llibertat)
BARCELONA-G.

LA CAMPANA

SASTRERIA

TOMÀS
SANS QUINTANA

REBUDES LES DARRE-
RES NOVELATS DE
LA TEMPORADA

Plaça Rius i Taulet, 19
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

VILA

SASTRE

DE

L'HOMME CHIC

ELEGANTS

MODELS

L'ESTISORA

Salmeron, 89 :: BARCELONA-G.

CASA REVILLA

CONFECCIONS PER A
SENYORA I NENS

PERFUMERIA I ARTI-
CLES DE TOCADOR

VESTITS I ARTICLES
PER ABANY-MERCERIA
VENTALLS

*

ASTÚRIES, 65 (PLAÇA DIAMANT)

TELÈFON 78537

BARCELONA - G.

ASSEGURANCES

VIDA ACCIDENTS INCENDIS

*

Servei consultiu; gestió

sinistres gratuït per a

tots els Socis de

L'ORFEÓ GRACIENC

*

FERRAN D'AZPIAZU

*

ASTÚRIES, 10, 2^a

GRÀCIA

GRAMOLES - DISCS

LA VOZ DE SU AMO - REGAL - ODEON - PARLOPHON

AUDICIÓ I VENDA

RAFAEL CASANOVAS

TELÈFON 77835

Menéndez Pelayo, 113

:::

:::

BARCELONA-G.

Actes que celebrarà l'ORFEÓ GRACIENC durant el mes d'octubre

DIA 5

GRUP EXCURSIONISTA. Tancament oficial de les casetes de bany de Badalona.

GRUP DE FESTES. Inauguració del curs 1930-31. Tarda, funció a recordança de Narcís Oller, *Papà ministre*, drama en tres actes de Roveta, traducció de Narcís Oller; *El marit que dorm*, comèdia en un acte d'E. Condinet, traducció de Narcís Oller.

DIA 12

GRUP EXCURSIONISTA. Sortida de mig dia a la Font Groga.

GRUP DE FESTES. Tarda. *La primera volada*, comèdia en tres actes de I. Pous i Pagès; *Càstor i Pòlux*, comèdia en un acte de J. Ferrer i Codina.

DIA 19

Nit. Primera audició per l'ORFEÓ GRACIENC, de *La Damnació de Faust*, de Berlioz, amb l'Orquestra Pau Casals al Palau de la Música Catalana.

GRUP EXCURSIONISTA. Anada a la muntanya de Montjuïc.

GRUP DE FESTES. Tarda. *La verge boja*, drama en quatre actes d'Henri Bataille, traducció de C. Costa.

DIA 20

Nit: A dos quarts de deu, reunió de socis interessats en els esports de neu.

DIA 23

Nit. Segona audició de *La Damnació de Faust*, al Palau de la Música Catalana, per l'Associació de Música «Da Camera».

DIA 26

Tarda. Tercera audició de *La Damnació de Faust*, al Palau de la Música Catalana.

GRUP EXCURSIONISTA. Sortida Infantil de mig dia.

GRUP DE FESTES. Tarda. *Escola de senyores*, comèdia en tres actes de Carles Soldevila; *El triomf de la carn*, comèdia en un acte de Russinyol.

GRUP SARDANISTA. Nit. Primera audició de Sardanes del curs. Cobla: Barcelona-Albert Marfí.

AROLAS
impressor

Pl. Rius i
Taulet, 17

Tel. 75345
Barcelona